

ΓΚΑΙΤΕ

MINION

3—

Ἦλθαν τέλος, βγαίνοντας ἀποπλίσω ἀπὸ ἑνα μεγάλου κόκκινου ταπέτου. Ἡ γλυκιά γνωσιγνωμία τους καὶ τὸ χαριτωμένο ντύσιμό τους ἀνταποκρινόντανε στὴν ἀπαντοχή πὺν ἴσαμε τότε τόσο ἀπιδέξια τὴν εἶχανε ἐρεθίσει. Ὁ κ. Νάρκισσος ἦταν ἐν' ἀγόρει γεμάτο ζωὴ, με ἀνάστημα μέγιστο, μάτια μαύρα, μαλλιά πολλά. Ἡ δεξιότητά του δὲν ἦταν κατώτερη ἀπὸ τὸ σύντροφό του μήτε σὲ χάση, μήτε σὲ ζωηρότητα. Οἱ δύο τους ἔκαμαν ἐπάνω σὲ σῶμα μιὰ σειρὰ γυμνάσματα καὶ συνεριζόντανε σὲ σβελετότα στὶς κινήσες τους, σ' ἀλαφράδα στὰ θήματά τους, σ' ἐλευθερία στὰ πηδήματά τους καὶ σὲ χάση στὶς πόδες τους. Ἡ σβελετοσύνη τῆς γυναίκας, ἡ τόλμη τοῦ ἀνδρα, ἡ τελειότητα, πὺν ἔδωσαν κ' οἱ δύο στὴν ἐχτέλεση τοῦ ἔργου τους, ἐμεγάλωνε σὲ κάθε πηδήματά τους τὸν ἐνθουσιασμό τοῦ κοινού. Ἡ ἀξιοπρέπεια τῶν τρόπων τους, ὁ σεβασμός, πὺν δείχνανε σ' αὐτοὺς οἱ ἄλλοι οἰκονομαίαι, τοὺς ἔδιναν κάποιαν ὑπεροχή ἐπάνω σ' ὅλο τὸ θῖασο καὶ κάποιο ἀξίωμα πὺν καθένας ἦτανε σύμφωνος νὰ τοὺς τὸ παραχωρήσῃ.

Ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ πλήθους μεταδόθηκε σ' αὐτοὺς θεατὲς τοὺς συγκεντρωμένους στὰ παράθυρα. Οἱ κυρίες δὲν εἶχανε μάτια παρὰ μόνο γιὰ τὸ Νάρκισσο, κ' οἱ ἄνδρες δὲν ἔβλεπαν παρὰ τὴ Λαντρινέτη. Ὁ λαὸς ἐφώναζε «ζήτω!» καὶ τὸ διαλεχτὸ κοινὸ δὲν ἐδαριόταν καθόλου νὰ χειροκροτή. Κ' ἔτσι ὁ παλιάτσος μάλιστα ἐπροκαλοῦσεν ἀκόμη κανένα ἑξόπασμα γέλοιου. Πολλὸν λίγοι θεατὲς ἔφυγαν κρυφὰ τὴ στιγμή, πὺν ἕνας τοῦ θῖασου ἔφευγε γύρω τὸ μικρὸ χαλκωματένιο δίσκο γιὰ νὰ μαζέψῃ τὰ λεφτά.

— Βρίσκο, πὺς τὰ κατάφεραν καλά, εἶπεν ὁ Βίλεμ στὸ Λαέτη καὶ σὲ μιὰ νέα κυρία, Φιλίνη τ' ὄνομά της, πὺν ἐσιέκονταν ὁρθοὶ κοντὰ του σ' ἑνα παράθυρο. Θαναμάζω μὲ ποιά ἐξυπνάδα ἤξεραν νὰ μεγαλύνουνε οὐγὰ - οὐγὰ τίς δυσκολίες τῆς γυμναστικῆς τους καὶ πὺς, προχωρώντας ἀπὸ τὴν ἀνεπιτηδευσίνη τῶν παιδιῶν στὴν πραγματικὴ ἱκανότητα τῶν δύο δεξιότητων, ἐσύνθεσαν ἑνα σύνολο, πὺν ἐκράτησε τὴν προσοχή μας κ' ἔφτασε τέλος νὰ μᾶς ξεπνήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον.

Τὸ πλήθος σκόρπισε λίγο - λίγο, ἡ πλατεία εἶχε σχεδὸν ἀδειάσει. Ἐνῶ ἡ Φιλίνη καὶ ὁ Λαέτης συζητοῦσαν γιὰ τὴν ἀξία τοῦ Νάρκισσου καὶ τῆς Λαντρινέτης, ὁ Βίλεμ εἶδε τὸ παράξενο κοριτσάκι, πὺν ἔπαιζε στὸ δρόμο μὲ κάποιον μαγκόπαιδα. Τὸ ἔδειξε στὴ Φιλίνη. Τότε τὸ ἔκαμε νόημα ν' ἀνέβῃ. κ' ἐπειδὴ τὸ παιδί δὲν ἐρχότανε, κατέβηκεν αὐτὴ τὴ σκάλα, τραγοῦδώντας, καὶ σὲ λίγο γέμισε μὲ τὸν.

— Νὰ, τὸ αἰτιγμα, εἶπεν, ἀνοίγοντας τὴ θύρα.

Τὸ παιδί σταμάτησε στὸ κατώγλι, σὰν νὰ ἔλεγε νὰρπάξῃ τὴν πρώτη εὐκαιρία γιὰ νὰ τὸ σκάσῃ. Ἐπειτα ἔβαλε τὸ δεξιὸν χέρι στὸ στήθος, τὸ ἀριστερό του στὸ μέτωπο κ' ἔκανε βαθιὰ ἐπὶ κλίση.

— Μὴ γοῦῶσαι, ἀγαπητὴ μικρούλα, εἶπεν ὁ Βίλεμ πλησιάζοντάς τη.

Τοῦρτιξε μιὰν ἀδέσβαιη ματιὰ κ' ἔκαμε μερικὰ θήματα ἐμπρός.

— Πὺς σὲ λένε; ρώτησ' ἐκεῖνος.

— Μὲ λένε Μινιόν.

— Πόσο χρονῶν εἶσαι;

— Κανέναν δὲ μὴν ἴωπε.

— Ποιὸς εἶν' ὁ πατέρας σου;

— Ὁ Μεγάλος Διάβολος ἔχει πεθάνει.

— Παράξενο ὄνομα πατέρα! ἐφ' ὥναξεν ἡ Φιλίνη γελώντας.

— Δὲν ἦταν πατέρας μου, εἶπε τὸ παιδί.

Τῆς ἔκαμε πολλὰς ἐρωτήσεις ἀκόμη. τοῦ ἀποκρίθηκε σ' αὐτὰς σὲ κακὰ Γερμανικὰ μὲ τόνο μοναδικὰ ἐπίσημο καὶ κάθε φορά, πὺν ἔδινε μιὰν ἀπάντησιν, ἔφευγε τὰ χέρια της στὸ στήθος καὶ στὸ μέτωπό της καὶ προσκυνοῦσε σχεδὸν ἴσαμε κάτω στὸ πάτωμα.

Ὁ Βίλεμ δὲν ἐχόρταινε νὰ τὴν κοιτάξῃ. Ἐνοιωθε νὰ τὸν κυριεύῃ κάποια ἀκατανίκητη συμπάθεια γιὰ τὸ μυσηριώδικο αὐτὸ γυῖσμα. Θὰ ἴστανε κανέναν δώδεκα ἢ δεκατριῶν χρονῶν. Ἦταν καλοκαμωμένο, μὲ τοῦ κοριτοῦ τὸν τὰ μέρη ἔδειχναν διττὸ πηλὸν καὶ εἶχε ἐμποδιστῇ ἀπὸ τὴν ἀναγκαστικὴν γυμναστικὴν γιὰ νὰ ξεκλειδωθοῦν οἱ ἄρμοι του. Χωρὶς νὰ εἶνε κανονικά, τὰ χαρακτηριστικὰ του εἶχαν κάτι χτυπητὸ τὸ μέτωπό του ἦταν στοχαστικόν, τὸ στόμα του, ἂν καὶ τὰ χεῖλη ἦσαν ἴσως λίγο κλεισμένα καὶ καμμιὰ φορά συμμαζεμένα στὴ μιὰν ἄκρη τους, εἶχε μολαριὰ ἔκφραση χαριτωμένη καὶ ἀθώα. Μόλις ἐμάνεινε κανεὶς τὸ μελαγχρονὸν του χροῖμα κάτω ἀπὸ τὸ παχὺ γκισαῖδι πὺν ἐσκέπαζε τὸ πρόσωπό του. Στὸ Βίλεμ εἶχε κάμει δυνατὴ ἐντύπωσιν τὸ κοίταζε χωρὶς νὰ γυρίσῃ ἄλλοι πᾶς μάτια μήτε μιὰ στιγμή, σιωπηλός, λημονώντας τὰ προσώπα, πὺν ἦτανε μαζί του. Ἡ Φιλίνη ἔδωκε στὸ παιδί μερικὰ μοιρολόγια καὶ τοῦ ἔφνερε νὰ γέμῃ. Ἡ μικρούλα ἔκαμεν ἐπὶ κλίση, καθὼς κ' ὅταν εἶχε μὴ, κ' ἔφνερε μὲ γληγοράδ' ἀποταπῆς.

Ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ χωριστοῦν. Ὁ Λαέτης κ' ἡ Φιλίνη κανονίστανε ν' ἀνταμείψουν τὸ Βίλεμ τὴν ἄλλη μέρα γιὰ νὰ κάμουν κάποια ἐξοχικὴ ἐκδρομὴ κ' ἐμείνανε σύμφωνοι νὰ πᾶνε νὰ δειπνήσουν κοντὰ στὴν πολίτεια σ' ἐνὸς κενήρου ἑλᾶκα.

IV

Τὴν ἄλλη μέρα οἱ δύο νέοι φίλοι, ἅμα ἐγείρισαν ἀπὸ τὸν περὶπατό τους, πηγαίνανε στὸ ξενοδοχεῖόν τους, διττὸν βλέποντ' ἐμπρός στὴ θύρα μεγάλῃ μᾶζωσιν. Ἀνὰγκασαν τὸ θήμα τους γιὰ νὰ πληροφωρηθοῦν τί ἔπρεπε κ' εἶδαν μὲ γρήκη τὸν ἀρχηγὸ τοῦ θῖασου ἰὼν σαλιτιμπάκων καὶ σέρων ἀπὸ τὰ μαλλὰ τὴ μικρὴ Μινιόν καὶ νὰ τὴ χτυπάῃ μὲ τὸ χέρι τοῦ καμμοῦ τοῦ ἀλάνητα.

Ὁ Βίλεμ ἀτήδης πάνω στὸν ἡρακλὴ καὶ τὸν ἔραψε ἀπὸ τὸ λαμό.

— Ἀγίσ' αὐτὸ τὸ παιδί, ἐφ' ὥναξεν ἀναγκωμένο, ἀλλοῦς ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο μας θὰ μείνῃ στὸν τόπο.

Καὶ μὲ τὴν ἐπεράνθρωπὴν δύναμιν, πὺν δίνει ὁ θυμός, τοῦσφιξε τὸ λαμό τόσο δυνατὰ, ὥστε ὁ ἄθλιος, τοῦσφοντας τὸν ἐναντὶ του νὰ στραγγαλίζεται, ἄφισε τὸ παιδί γιὰ νὰ ὑπερασπιστῇ ἐναντίον τοῦ ἐχτροῦ του.

Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς, πὺν βρίσκονταν ἐκεῖ καὶ τοῦν θὰ εἶχαν πάρει τὸ μέρος τοῦ κοριτοῦ, ὦν ἐτολμούσαν νὰ μποῦνε στὴ μέση, ἐρρίχτηκαν τότε ἐπάνω στὸ σαλιτιμπάκο, τοῦ ἔπιασαν τὰ χέρια, τοῦ πῆραν τὸ καυτοῖκι καὶ τὸν ἐγεμίσανε φοβερισμοὺς καὶ βροσιές. Ὁ ἀκροβάτης, μὴν ἔχοντας πιά ἄλλο ὅπλο παρὰ τὴ γλῶσ-

σά του, έβρισε κι αυτός τήν κακόμοιρη τή μικρούλα, φωνάζοντας, ότι ήτανε μιὰ τεμπέλα, ένα άχρηστο πλάσμα, πού δέν ήθελε νά κάμει τó καθήκó του κι άπόφρευγε νά χορέψει τó χορό τών αυτών, πού είχεν άναγγελλή στό κοινό. Έπρόσπεσε, πιάνοντας δοκó, ότι θά τήν εσκότωσε κι ότι κανένas δέ θά τόν εμπόδιζε. Καί λέγοντας αυτά, έδοκίμασε νά έλευθερωθή γιά νά ξαναπιάσει τó παιδί, πού είχε κρυφτή μέσα στό πλήθος. 'Ο Βίλελμ τόν εκράτησε φωνάζοντάς του.

— Δέ θά ξαναδής καθόλου τó παιδί αυτό, προτού όμολογήσης στή δικαιοσύνη άπό πού τó κλεψες. Σέ κρατώ και δέ θά μου ξεφύγης.

Τά λόγια αυτά, πού τά είχε πετάξει ó Βίλελμ μέσα στήν ταραχή τής φιλονεικίας και χωρίς νά ξέρη κι ó ίδιος καλά - καλά γιατί τά είπε, ήσυχάσανε μονομιás τόν έξωφρενιασμένο σαλιμπάγκο.

— Μά και τί νά τó κάνω στό κάτω - κάτω αυτό τó άθλιο πλάσμα; Πληρώστέ μου όσα μου στοιχίζουν τó ροῦχά του, ή φορεσιά του και οás τó άρίνω. Θά ξαναϊδωόυμε άπόψε.

Κι άφ'ις τó σνομιλητή του γιά νά πάη νά έξακολουθήσει τήν παράστασή του και νά φέρη τήν ήσυχία στό θίασό του και στό πλήθος, κάνοντας κάμποσα καινούργια γυμνάσματα.

'Ο Βίλελμ, άπό μέρος του, άρχισε νά γυρεύη τó παιδί, μά δέν τó βρήκε πουθενά. Μερικοί έβεβαίωναν, ότι τó είδανε νά κατεβαίνει στό υπόγειο τού ξενοδοχείου κι' άλλοι, ότι είχε σκαρφαλώσει σέ μιá σκεπή. Στό τέλος άποφασίσανε νά περιμείνουνε νά ξαναγυρίσθι μόνο του.

Στό άναμεταξύ ó Νάρκισσος είχε γυρίσει στό ξενοδοχείον. 'Ο Βίλελμ τόν ερώτησε γιά τó παιδί. 'Ο δεξιότεργης άποκρίθηκε, ότι ήτανε λίγος καιρός πού μπήκε στό θίασο και δέν ήξερε τίποτε τó τωστό γιά τή Μινιόν. Άπεναντίας μίλησε πολύ γιά τόν έαυτό του και διηγήθηκε μέ πολυλογία τά δικά του περιστατικά. 'Ο Βίλελμ τόν έυννεχάρηκε γιά τήν έπιτυχία του, μά ó ξενομερίτης καλλιτέχνης άποκρίθηκε μέ ύφος άδιάφορο.

— Έμεΐς οί ήθοιοι έσυνήθισαμε νά είμαστε τó αντικείμενο κοροϊδίας ή θανασμού· και τά χειρόκροτήματα πού μαζεύουμε δέν αλλάζουν καθόλου τήν τύχη μας. Φτάνει μόνο νά μάς πληρώνη ó διευθυντής· τ' άλλα είνε δικός του λογαριασμός.

Όταν ó άρχηγός τού θίασου έγύρισε στό ξενοδοχείο άρχισε νά πραγματεύεται μέ τó Βίλελμ γιά τó παιδί, πού τó παραχώρησε στό φίλο μας γιά τριάντα τάλληρα. Μέ τó ποσό αυτό ó μανρογένης 'Ιταλός παρτήθηκεν άπό όλα τά δικαιώματά του επάνω στή Μινιόν. Δέ θέλησε όμως νά ειπή τίποτε γιά τήν καταγωγή τού παιδιού και περιορίστηκε νά κάμει γνωστό, ότι τó είχε κληρονομήσει άπό τόν άδελφό του, διευθυντή τού θίασου πριν άπ' αυτόν και πού τόν έλεγαν ó Μεγάλος Διάβολος εξαιτίας τής ικανότητάς του στήν τέχνη τής θανατονομίας.

Τήν ήλλη μέσα άφιέρωσαν όλο τó πρωί νά κάνουν νέα ψαξίματα γιά ν' ανακαλύθουν τή Μινιόν. Έψαξαν όλες τις γωνίες και τις τρύπες τού ξενοδοχείου και τών γειτονικών σπιτιών· είχεν εξαφανιστή κι άρχισανε νά φοβούνται μήπως είχε πέσει στό ποτάμι ή μὴ τής έλαχε καμιά σφυρά. 'Ο Βίλελμ ήταν όλη τή μέρα λυπημένος και συλλογισμένος· κ' ή χάρη τής συνουσίας τής Φιλίνης δέ μύρισε νά διώξη τήν άνη-

συχία του. Τó άπόγιομα ή παράσταση, πού έδωκαν οί σαλιμπάγκοι, μολοντί αυτοί έβαλαν όλα τά δυνατά τους γιά νά προσελκύσουν τήν άγάπη τού κοινού, δέν κατώρθωσε περισσότερο νά γαληνέψη τó ταραγμένο κι άφαιρεμένο πνεύμά του.

(Έχει συνέχεια)

(Μετάφραση ΗΛ. Π. Β.)

Ο ΕΡΡΙΚΟΣ ΑΪΝΕ

ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ

[Μέ τόν τίτλον «ό Έρρίκος Αΐνε Γερμανός πατριώτης» δημοσιεύτηκε στό τελευταίο τεῦχος τού «Mercure de France» μιá μελέτη τού κ. Κάμυλλον Λατρέϊγ γιά ν' άποδείξη, ότι παράλογα ύπόσχουν άκόμη Γάλλοι πού νομίζουν, ότι ó Αΐνε ήταν περισσότερου Γάλλος παρά Γερμανός κι ότι άπαύσως τή Γαλλία πού πολύ άπό τήν πατρίδα του τή Γερμανίαν. 'Ο Αΐνε ήταν πάντα κ' έμεινε ίσως τó θάνατό του Γερμανός πατριώτης. 'Ο συγγραφέας τής μελέτης αυτής μέ κομμάτια άπό τά έργα τού Αΐνε κι άπό στοχασμούς του ύποστηρίζει τή γνώμη του, γνώμη πού θγαίνει κι άπό τά ίδια τά λόγια τού Γερμανού λυρικού, πού τά έφώταξε δημόσια στά 1855 και τά έβαλε στήν άρχή ενός γράμματός του στόν Τιερς «Anche io sono tedesco.» (Κ' εγώ είμαι Γερμανός.) 'Ο θρύλος αυτός ότι ó Αΐνε ήταν «σχεδόν Γάλλος» πράπει νά πέση, λέει ó κ. Λατρέϊγ. Πρέπει ó ποιητής αυτός ν' άποδοθή στήν άληθινή του πατρίδα, άφού άλλως, τε τó θέλει κι ó ίδιος, μά κ' έχει γράψει στήν άρχή τού «Χειμωνιάτικου παραμυθιού» γιά ν' αντικρούση τήν κατηγορία, πού τού ριχναν οί συμπατριωτές του, ότι ήταν κακός πατριώτης: «Ηουχάστε· αγαπώ τήν πατρίδα όο κι' εσείς. Έξαιτίας τής άγάπης αυτής έζησα τόσα πολλά χρόνια στήν έξορία· εξαιτίας τής άγάπης αυτής θά ζήσω ίσως έξόριστος όσες μέρες μου μένουν άκόμη, χωρίς νά ψευτοκλαίω, χωρίς νά κάνω γκριμάτσες μάς τυρα.» 'Ο Αΐνε, λέει ó κ. Λατρέϊγ, όμολόγησε κάπου: «αγαπώ τούς Γάλλους όπως αγαπώ όλους τους ανθρώπους, διαν είνε καλοί και λογικοί.» Γι' αυτό άς σφραγίσουμε τόν τάφο τού συγγραφέα τού «Χειμωνιάτικου παραμυθιού» κι άς χαράξουμε τήν έπιγραφή πού τήν έζητούσαν ó ίδιος δυό χρόνια πριν πεθάνη. «Έδώ κείται ένας Γερμανός ποιητής.»

Άπό τή μελέτη αυτή τού κ. Λατρέϊγ μεταφράζουμε έδώ τά δυό παρακάτω χαρακτηριστικά κομμάτια:]

«Ο θανασμός τού Αΐνε γιά τó Γαλλικό κλασικό θέατρο δέν είνε χωρίς επιφύλαξες, πού τού ριχναν άπό τή φυλή του, άπό τή σύστασή του, άπό τις έθνικές του προκατάληψεις. Τό είπε κάποια στιγμή μελαγχολικού ξεσπάσματος στό φίλο του Λέβαλντ

«Βλέπεις, είνε άποτέλεσμα τής κρυφής κατάρας τής έξορίας νά μη μπορούμε νάχουμε τήν καρδιά χαρούμενη μέσ στήν ατμόσφαιρα τής ξενιτιάς· οί έθνικές μας ιδέες και τά αισθήματά μας χρειάζεται νά είνε πάντα άπομονωμένα στή μέση ενός λαού, πού αισθάνεται και στοχάζεται έντελώς άλλιώτικα άπό μάς... Άλλοίμονο! τó ήθικό κλίμα τής ξενιτιάς είνε άρρωστιάρο γιά μάς, περισσότερο κι' άπό τó φυσικό. Μπορούμε νά συμμορφώσουμε εύκολώτερα μέ τούτο, πού κάνει άνημπορο τó κορμί, μά όχι και μέ εκείνο, πού άρρωσταίνει τήν ψυχή»